

FER EL CIM

La vie est un passage pour bien gagner la foi. La mort est un voyage dans le monde de la vérité, cantava Catherine Braslavsky al teatre de l'illa de Sant Lluís de París, en un cant en llenguatge “ladino espanyol” extraordinari.

La vida és anar de pas, sempre hi ha un cim més amunt, que haurem de conquerir. Tot i sabent que n'hi han més, però no arribarem mai a fer-los tots. En l'avenir desconegut, n'hi ha que estan més enllà de les nostres possibilitats. I quan ja no puguem assolir més fites quedarà el “temps sense temps” de pau absoluta. Per tant, cal emprar tots els instants per anar amunt sense mirar massa endarrere, ni repenjar-se en el passat ple d'història personal que podria malmetre la determinació de seguir endavant en constant progrés. Sempre esperant l'era messiànica com en les melodies jueves de la Catherine.

La litúrgia de la contemplació des de dalt és una màgia que dona alè per seguir la ruta del retrobament amb un mateix, des de la pròpia maduració, amb les esperances perdudes per

mor d'haver-les confós sovint com a meta única, i després d'haver tastat la crua realitat de molts camins plens d'entrebancs i que hem perdut manta vegada entre encreuaments o bifurcacions que no duïen enlloc, i hem hagut de refer viaranyes una i una altra vegada, i abandonar les vies que ens semblaven bones però que no ho eren, i portaven al que ara recordem com errors o il·lusions. Vies que han resultat equivocades, però van modelar la nostra personalitat reforçant l'esperit de recerca i acumulant experiència. Hem après a fer sempre camí i no plantar les tendes massa aviat, fora de temps, i a constatar que encara érem a les beceroles de la cota més alta. La més idealitzada, el cim.

Frenar la nostra tendència a aturar-nos abans d'hora en alguna clariana del bosc sense haver assolit el que se'ns demanava d'antuvi, i a poc a poc anar descobrint que l'horitzó sempre és llunyà i que per anar-hi calia caminar-hi amb determinació perquè no ens arreplegués la foscor. Fent ruta mantenint l'esforç continuat fins al termini: la nostra fita.

*Cim de la Pica d'Estats
(3.143 m), al Pallars
Sobirà.*

Foto: Anna Borbonet

El meu amic, el pare Batllori, va acabar de revisar les seves obres completes, quan tenia més de 90 anys, a les quatre de la tarda d'un diumenge qualsevol; prèviament havia citat el seu editor per lliurar-li el treball, com va fer, i va morir dues hores després amb la feina enllestida. Va marxar en plena ascensió a la seva excel·lència: com historiador, jesuïta i català. Va morir corrent. Fent la carrera de fons de qualsevol esportista que s'ha proposat superar-se constantment.

L'exercici evita l'endormiscament, la jubilació física i mental. Per això l'excursionista manté una estructura equilibrada. No té edat. Sempre cerca nous camins i això el diferencia del vell que ha dimitit de viure en constant recerca. Tot el contrari d'un Sartre que va optar per no optar. Qui manté la vitalitat no és un inconscient, sinó, hom que de la marxa n'ha fet raó de vida.

La nostàlgia és agradable, però no sempre. Sovint no porta enlloc si no és que serveixi per aprendre de l'experiència anterior, i per tant sigui útil per millorar la construcció de la pròpia identitat. Tots tenim un patrimoni forjat

de patiment i emoció. Els esdeveniments de la pròpia història són útils, perquè estructurin la personalitat i desenvolupen els mecanismes de la raó per discernir sobre les noves decisions. Tampoc cal abandonar el gust per reviuir aquells moments en què creiem haver tocat els estels; moments que han existit per a cadascú de nosaltres i que en certa manera són a l'haver personal, encara que els haguéssim desfet amb les nostres maldestres mans. Han existit uns fars que ens han ajudat en les nostres nits. La muntanya, com la llengua, pot haver estat un espai d'integració i relació social.

I sempre, sense renunciar a res: refer camins, posar-hi el coll, perseverar, fer l'esforç darrer per fer possible coronar la collada. Insistir. Fruir de les dreceres, incloses les abandonades per altres que semblaven més dretureres. Totes van ser útils en el viatge i no pas sobreres per arribar a veure, lluny, el llarg infinit. Sempre podem arribar més amunt, almenys en el nostre esperit. I somiar en les llunyanies des de dalt...per què no?

Enric Cirici

FEIXAS AULET

• Estacions de Servei • Distribució de Gas-oils

Tels. 93 850 01 21 - 93 850 00 68

ENERGIA PER A OSONA

*Un veí de Tavertet anònim
que col·labora.*

**LA TORRE
DE LA VALL
TAVERTET**

Telèfon 609 37 52 59. www.torredelavall.com